

Sygnatura akt II Ca 999/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 sierpnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Anna Nowak (sprawozdawca)
Sędziowie:	SO Paweł Szewczyk SO Joanna Ćwik - Bielińska

Protokolant: protokolant sądowy K. Z.

po rozpoznaniu w dniu 27 sierpnia 2015 roku w Krakowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. w Ł.

przeciwko Samodzielnemu Publicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej w M.

o zapłatę

na skutek apelacji strony powodowej

od wyroku Sądu Rejonowego w Myślenicach

z dnia 5 listopada 2014 roku, sygnatura akt I C 148/14

1. oddala apelację;
2. zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

Sygn. akt II Ca 999/15

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 27 sierpnia 2015 roku

Wyrokiem z dnia 5 listopada 2014 r. Sąd Rejonowy w Myślenicach w punkcie I. oddalił powództwo i w punkcie 2. zasądził od strony powodowej (...) S.A. w Ł. na rzecz strony pozwanej Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w M. kwotę 77 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Wyrok ten zapadł w następującym stanie faktycznym.

Za bezsporne Sąd Rejonowy uznał, że w dniu 13 marca 2012 r. została zawarta umowa nr (...) pomiędzy (...) sp. z o.o. w P. a stroną pozwaną. W umowie tej wykonawcą tj. (...) sp. z o.o. sprzedawał a strona pozwana nabywała implanty do zabiegów (...). Okres trwania tej umowy określono na 12 miesięcy od (...) do (...) a jej wartość na kwotę 56.437,90 zł netto (60.952,93 zł brutto). Zawarcie tej umowy nastąpiło na podstawie przeprowadzonego postępowania w trybie przetargu nieograniczonego. W toku tego postępowania do dokumentów dołączona została umowa o współpracy z dnia(...)r. oraz umowa rozliczeniowa z dnia(...)r. zawarte pomiędzy stroną powodową a (...) sp. z o.o. Umowy te zostały zawarte w celu zapewnienia (...) sp. z o.o. finansowania przedmiotu zamówienia. W trakcie realizacji umowy z dnia 13 marca 2012 r. strona pozwana otrzymywała faktury wystawione przez (...) Sp. z o.o., jednakże podawany w nich numer rachunku bankowego należał do strony powodowej. W związku z nieterminowością w płatnościach faktur (...) zostały wystawione powodowi dwie noty odsetkowe na łączną kwotę 127, 86 zł. Strona pozwana wezwana do zapłaty powyżej kwoty przez stronę powodową nie zadośćuczyniła temu wezwaniu.

Ponadto Sąd Rejonowy ustalił, że pismo z dnia (...)r. skierowane przez stronę powodową do strony pozwanej zawierało wniosek o podpisanie przez stronę powodową oświadczenia, że umowa o współpracy zawarta przez stronę powodową, a (...) sp. o.o. jest częścią oferty złożonej przez (...) sp. z o.o. stronie pozwanej. Strona pozwana nigdy nie podpisała oświadczenia przedłożonego jej przez stronę powodową.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy stwierdził, że strona powodowa nie wykazała, aby strona pozwana złożyła skuteczne wobec niej oświadczenie o przyjęciu przekazu. Podstawą faktyczną pozwu było twierdzenie, że strona pozwana przyjmując ofertę złożoną jej przez (...) sp. z o.o. zobowiązała się do przyjęcia przekazu. W § 3 umowy rozliczeniowej zawartej pomiędzy stroną powodową, a (...) sp. z o.o. dostawca czyli (...) sp. z o.o. przekazał finansującemu czyli stronie powodowej całe świadczenie pozwanego wraz z odsetkami za opóźnienie, upoważniając tym samym finansującego do przyjęcia całego wynagrodzenia przysługującego dostawcy od pozwanego, a pozwanego do spełnienia świadczenia na rachunek finansującego. Postanowienie tej umowy, iż wybór oferty dostawcy oznacza, że pozwany przyjął przekaz nie może jednak być w ocenie Sądu I instancji uznane za zobowiązanie strony pozwanej (przekazanego) do przyjęcia przekazu. Należy uznać, że sam przekaz nie stwarza bezpośredniego stosunku zobowiązaniowego między przekazanym, a odbiorcą przekazu. Przekazany – nie będąc z mocy samego przekazu zobligowany do świadczenia do rąk odbiorcy przekazu – może się do niego zobowiązać przez przyjęcie przekazu. Dopiero więc dokonanie tego aktu spowoduje, że przekazany stanie się dłużnikiem odbiorcy przekazu, a odbiorca przekazu uzyska wobec przekazanego roszczenie o spełnienie przekazanego świadczenia. W konsekwencji dopiero po wyrażeniu zgody na wykonanie przekazu powstanie trzeci stosunek prawny zwany stosunkiem zapłaty. Zdaniem Sądu Rejonowego brak podpisu na oświadczeniu zawartym w piśmie z dnia (...)r. jest wyrazem braku zgody na przyjęcie przekazu. Brak też jakiegokolwiek innego dokumentu z którego wynikałoby, że strona pozwana przyjęła przekaz. Nie powstał zatem pomiędzy stroną powodową, a stroną pozwaną stosunek zapłaty określony w art. 921² § 1 k.c. Przepis ten stanowi, że jeżeli przekazany oświadczył odbiorcy przekazu, że przekaz przyjmuje, obowiązany jest względem odbiorcy do spełnienia świadczenia określonego w przekazie. Oświadczenie o przyjęciu przekazu jest więc jednostronną czynnością prawną przekazanego, ale ma charakter kierunkowy i musi być skierowane do odbiorcy przekazu, w celu wykreowania nowego stosunku zobowiązaniowego. Wybór oferty i zawarcie umowy z (...) sp. z o.o. nie mogło ze swej istoty stanowić czynności prawnej strony pozwanej (przekazanego) skierowanej do odbiorcy przekazu czyli strony powodowej, gdyż strona powodowa nie była stroną tej umowy. O kosztach Sąd Rejonowy orzekł na zasadzie art. 98 k.p.c. obciążając nimi w całości stronę powodową z uwagi na przegranie sprawy. Na koszty te składają się poniesione przez stronę pozwaną koszty w postaci opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz kwota 60 zł odpowiadająca zgodnie z §6 pkt. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. (Dz. U. nr 163 poz. 1348) w sprawie opłat za czynności adwokackie...- stawce minimalnej za czynności w sprawach cywilnych przy wartości przedmiotu sprawy do 500 zł.

Apelację od powyższego wyroku wniosła strona powodowa zaskarżając go w całości i zarzucając temu orzeczeniu naruszenie:

1. prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błędną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego i uznanie, że pozwany nie przyjął przekazu i tym samym nie powstał stosunek zapłaty

2. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 921 (2) §1 k.c. w zw. z art. 60 k.c. i 61 k.c. poprzez:

- niewłaściwe zastosowanie w postaci nietrafnego przyjęcia, iż akceptacja oferty i zawarcie umowy, zawierającej postanowienia o ustanowieniu przekazu wyrażone przez przekazanego (Pozwanego) w formie pisemnej, nie wypełnia dyspozycji art. 921 (2) §1 k.c. nie stanowi oświadczenia o przyjęciu przekazu, co skutkowało ma brakiem stosunku zobowiązaniowego pomiędzy Powódką a Pozwana, powstającego zgodnie z art. 921 (2) § 1 k.c. z chwilą złożenia oświadczenia o przyjęciu przekazu poprzez przyjęcie oferty;

- niewłaściwą wykładnię poprzez przyjęcie, iż oświadczenie o przyjęciu przekazu musi być wyrażone wprost, nie zaś nawet w sposób dorozumiany, pomimo, iż ustawa nie narzuca żadnej szczególnej formy dla tego oświadczenia;

3. art. 61 § 1 k.c. poprzez:

- jego niezastosowanie i przyjęcie, że oświadczenie woli o przyjęciu przekazu nie zostało złożone odbiorcy przekazu ponieważ nie zostało wyrażone na dokumencie przedstawionym przez odbiorcę przekazu, mimo że treść oferty i zawartej umowy dotarła do przekazanego za pośrednictwem przekazującego w sposób umożliwiający mu zapoznanie się z jego treścią, pozwany zaakceptował ofertę i w konsekwencji zgodnie z dyspozycją powołanego przepisu po przedstawieniu odbiorcy zostało skutecznie złożone odbiorcy przekazu;

- niewłaściwą wykładnię tego przepisu, polegającą na przyjęciu, że adresatem oświadczenia woli, które ma być złożone wobec innej osoby, ma być stroną umowy zawartej na podstawie wyboru oferty, nie zaś osoba, której sfery materialnoprawnej dotyczy oświadczenie woli.

W tych okolicznościach wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwoty 127,46 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenie na rzecz strony powodowej kosztów postępowania za obie instancje, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. W uzasadnieniu podniesiono, że w świetle art. 921² §1 k.c. to przekazany ma oświadczyć odbiorcy przekazu, że przekaz przyjmuje. Jednakże żaden z przepisów regulujących instytucję przekazu nie określa formy takiego oświadczenia. Tym samym złożenie oświadczenia o przyjęciu przekazu musi być rozpatrywane na gruncie ogólnych zasad prawa cywilnego, w szczególności art. 60 k.c. i art. 61 § 1 k.c. Powołując stanowisko doktryny i judykatury strona powodowa wskazała, że przyjęcie przekazu może być dokonane także w formie dorozumianej. Skoro strona pozwana dokonała świadomego wyboru i wybrała ofertę spółki (...) Sp. z o.o., zawierające wprost jako jeden z warunków ustanowienie przekazu to należy przyjąć, że oświadczenie o zgodzie na przekaz i o przyjęciu przekazu zostało złożone poprzez akceptację i wybór oferty i dotarło ono do odbiorcy przekazu, należy uznać, iż spełnione zostały przesłanki z art. 921² k.c., tym samym przekazany oświadczył odbiorcy przekazu, że przekaz przyjmuje, z wszelkimi konsekwencjami płynącymi z faktu złożenia takiego oświadczenia. W ocenie strony powodowej nie ma wątpliwości, że strona pozwana miała świadomość, iż oferta zawiera w sobie ustanowienie przekazu celem uproszczenia obrotu i systemu rozliczeń i kto w tym układzie faktycznym występuje w charakterze stron przekazu. Innymi słowy, treść przedmiotowej oferty, jej wybór i zawarcie umowy wyraźnie wskazuje, że pozwany szpital godził się na związanie z (...) S.A. węzłem obligacyjnym. Treść umów pomiędzy M. a (...) S.A. została przedstawiona i zaakceptowana przez przedstawiciela strony pozwanej, co zostało potwierdzone podpisem wraz z pieczętką. Strona pozwana zatem w pełni świadomie zaakceptowała warunki oferty i zgodziła się na zawarty w niej przekaz. Żadna z okoliczności towarzyszących zawarciu umowy nie uprawniała Sądu do wniosku, iż strona pozwana była uprawniona do samowolnej zmiany wcześniej zaakceptowanej oferty, akceptacji oferty i zawartego w niej przekazu, a strona powodowa jako, że nie była stroną umowy między M., a stroną pozwaną nie mogła być beneficjentem (odbiorcą przekazu) z czynności przyjęcia oferty i zawarcia umowy. Ponadto wskazano, że zgodnie z art. 139 ust. 1 prawa zamówień publicznych do umów w sprawach zamówień publicznych, zwanych dalej „umowami”, stosuje się przepisy ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny, jeżeli przepisy ustawy nie stanowią inaczej. Oznacza to, iż zgodnie z art. 66 i następ, poprzez wybór oferty i przyjęcie oferty złożonej w postępowaniu przetargowym

strona pozwana zaakceptowała jej treść w całości, zarówno formularz oferty jak i wszystkie załączniki, a tym samym przyjęła przekaz opisany w umowie o współpracę łączącej stronę powodową z (...) Sp. z o.o.

W odpowiedzi na apelację strona pozwana wniosła o jej oddalenie i zasądzenie od strony powodowej kosztów postępowania według norm przepisanych. W uzasadnieniu podała, że nigdy nie składała oświadczenia o przyjęciu przekazu ani na piśmie, ani w sposób dorozumiany. Po przedstawieniu jej oświadczenia, że umowa współpracy zawarta pomiędzy stroną powodową, a dostawcą stanowiła część oferty, strona pozwana odesłała je bez podpisu, czyniąc to świadomie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja jest nieuzasadniona.

Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji, Sąd Odwoławczy w pełni aprobuje i uznaje za własne, z wyjątkiem błędnie przyjętej daty zawarcia umowy rozliczeniowej, o której mowa będzie w dalszej części uzasadnienia, co jednak nie w żaden sposób nie mogło prowadzić do odmiennej oceny roszczenia strony powodowej.

Wbrew zarzutom apelacji ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji uznać trzeba za trafne. Dokonując tych ustaleń Sąd I instancji nie przekroczył zasady swobodnej oceny dowodów. W sprawie nie doszło więc do naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Strona powodowa upatrywała naruszenia tego przepisu (w konsekwencji błędnych ustaleń faktycznych) w bezzasadnym ustaleniu niezaimplementowania oświadczenia strony pozwanej o przyjęciu przekazu, chociaż złożenie takiego oświadczenia miało warunek zawarty w ofercie złożonej Szpitalowi przez spółkę (...) sp. z o.o. z P.. Jednakże biorąc pod uwagę treść pozostałych zarzutów stwierdzić należy, że w rzeczywistości celem również tego zarzutu było zakwestionowanie wykładni oświadczenia woli Szpitala, czy też upatrywanie w okolicznościach faktycznych spawy, które przez strony nie były kwestionowane, oświadczenia woli, które miało zostać złożone w sposób dorozumiany. Skoro okoliczności faktyczne, w tym okoliczności zawarcia umowy w wyniku przetargu, nie były kwestionowane, to prawidłowość wniosków wyciągniętych z okoliczności faktycznych sprawy należy oceniać na gruncie przepisów Kodeksu cywilnego, tj. art. 60 k.c. i nast., a nie w świetle art. 233 k.p.c.

Chybiony był zarzut naruszenia przez Sąd I instancji przepisów art. 60 k.c. i 61 k.c. Nie można podzielić argumentów strony powodowej, że zawarcie umowy przez stronę pozwaną z (...) sp. z o.o. w P. w wyniku postępowania przetargowego jest wystarczające dla uznania, że strona pozwana w sposób dorozumiany złożyła oświadczenie o przyjęciu przekazu, bowiem do oferty złożonej przez M. dołączono umowę o współpracy tej spółki ze stroną powodową, w której uczyniono stosowne zastrzeżenie. Zgodnie z art. 60 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, wola osoby dokonującej czynności prawnej może być wyrażona przez każde zachowanie się tej osoby, które ujawnia jej wolę w sposób dostateczny, w tym również przez ujawnienie tej woli w postaci elektronicznej. Otóż rekonstrukcja woli strony pozwanej, a przede wszystkim stwierdzenie czy złożyła ona oświadczenie, na które powoływała się strona powodowa, wymaga uwzględnienia wszystkich okoliczności towarzyszących postępowaniu przed zawarciem umowy pomiędzy stroną pozwaną a spółką (...), samemu zawarciu tej umowy, jak również stanowisk prezentowanych w okresie późniejszym. W pierwszej kolejności wskazać należy, że rzeczywiście w umowie o współpracy z dnia 1 lutego 2012 r. strona powodowa oraz spółka (...) zawarły postanowienia odpowiadające swą treścią umowie przekazu, a strona powodowa miała stać się odbiorcą przekazu (§ 8 umowy o współpracy). W § 8 ust. 2. tej umowy postanowiono, że wybór oferty dostawcy przez zamawiającego (stronę pozwaną) oznacza, że zamawiający przyjmuje przekaz stosownie do art. 921^{((2))} k.c. Natomiast w § 4 pkt 1.13 umowy dostawca zobowiązał się dołączyć tę umowę do oferty składanej stronie pozwanej. Niewątpliwie więc strona powodowa dążyła do tego, aby samo przyjęcie przez stronę pozwaną oferty złożonej przez M. było równoznaczne z akceptacją postanowień umowy o współpracy i w konsekwencji miało stanowić również oświadczenie o przyjęciu przekazu. Jednakże później zaistniałe okoliczności wskazują, że cel powyższy nie został osiągnięty. Zauważyć bowiem należy, że strona pozwana nie była stroną powyższej umowy, a więc bez jej oświadczenia żadne z jej postanowień nie mogą być podstawą jakichkolwiek roszczeń wobec niej. O tym jakiej treści oświadczenia złożyła strona pozwana świadczy przede wszystkim umowa z dnia (...)r. zawarta przez nią ze spółką (...). W § 4 tejże umowy jednoznacznie wskazano, że wykonawca (spółka (...)) nie może przenieść

wierzytelności na osobę trzecią bez zgody zamawiającego wyrażonej w formie pisemnej pod rygorem nieważności (pkt 1.). Wykluczono również stosowanie instytucji uregulowanej w art. 518 k.c., w szczególności zaś wykonawca nie mógł zawrzeć umowy poręczenia z podmiotem trzecim, ponadto wykluczono stosowanie przez strony wszelkich innych konstrukcji prawnych skutkujących zmianą podmiotową po stronie wierzyciela (§ 4 pkt w umowy). Na te okoliczności zostały ponadto zastrzeżone stosowne kary umowne. Umowa z dnia (...)r. zawierająca ww. postanowienia została podpisana przez obydwie strony: stroną pozwaną i spółkę (...). Abstrahując od skuteczności poszczególnych z ww. zapisów stwierdzić należy, że wolą stron było, a z pewnością strony pozwanej w niniejszej sprawie, wyłączenie możliwości zmian podmiotowych po stronie wierzyciela. Trudno zatem twierdzić, że w sposób dorozumiany złożyła ona oświadczenie o przyjęciu przekazu. Innymi słowy bez względu na to czy oferta spółki (...) obejmowała pierwotnie również warunek w postaci przekazu z ustanowieniem strony powodowej odbiorcą tego przekazu, to ostatecznie strony umowy z dnia (...)r. taki warunek odrzuciły. Nie można przy tym twierdzić za stroną powodową, że strona pozwana jednostronnie miała dokonać takiej modyfikacji oferty, bowiem umowa została podpisana przez reprezentantów obydwu stron. Skoro zawierała ona postanowienia mające na celu wykluczanie zmian podmiotowych po stronie wierzyciela, to trudno twierdzić, że aktualne na chwilę jej zawarcia pozostawały ewentualne postanowienia oferty o przekazie i odbiorcy przekazu, jakim miała być strona powodowa.

Za przyjęciem konkludentnego oświadczenia strony pozwanej o przyjęciu przekazu nie przemawia również umowa rozliczeniowa zawarta przez stronę powodową ze spółką (...). W umowie tej zawarto stwierdzenie, że dostawca w związku z finansowaniem wskazał w ofercie przetargowej finansującego (czyli stronę powodową) jako beneficjenta płatności faktury wystawionej Szpitalowi oraz przekazał finansującemu zgodnie z art. 921⁽¹⁾ k.c. i nast. całe świadczenie Szpitala wraz z odsetkami za opóźnienie, upoważniając tym samym finansującego do przyjęcia całego wynagrodzenia przysługującego dostawcy od Szpitala, a Szpital do spełnienia świadczenia tj. zapłaty wynagrodzenia na rachunek finansującego. Ponadto stwierdzono, że poprzez wybór oferty dostawcy Szpital zgodnie z postanowieniami umowy o współpracy załączonej do oferty oraz przepisami Kodeksu cywilnego przyjął przekaz. Pomimo powyższych zapisów nie sposób zasadnie twierdzić, aby mogły one mieć znaczenie dla ustalenia woli strony pozwanej dorozumianego przyjęcia przekazu poprzez przyjęcie oferty dostawcy. Przede wszystkim umowa ta, określona jako rozliczeniowa, została zawarta około miesiąc po zawarciu umowy między stroną pozwaną, a dostawcą, tj. w dniu (...)r., a nie jak omyłkowo przyjął Sąd I instancji w dniu (...)r. Ponadto Szpital nie był stroną tej umowy, a zatem zapisy w niej zawarte nie wiążą tego podmiotu. W konsekwencji stwierdzić należy, że wyżej wymienione zapisy można oceniać jedynie pod względem prawidłowości wykonania zobowiązania względem strony powodowej przez spółkę (...), tj. czy rzeczywiście doszło do skutecznego przyjęcia przekazu przez Szpital. Jak wyżej wskazano, zapisy umowy zawartej pomiędzy dostawcą, a Szpitalem wykluczają takie wnioski, skoro zmierzały one do wyłączenia zmian podmiotowych po stronie wierzyciela, na co godziły się obydwie strony tejże umowy.

Również dalsze czynności podjęte przez stroną pozwaną świadczą o braku woli przyjęcia przekazu. Chodzi przede wszystkim o odesłanie przez Szpital oświadczenia z dnia (...)r. bez podpisu. Oświadczenie to miało potwierdzać, że umowa współpracy, o której mowa wyżej, stanowiła część oferty złożonej stronie pozwanej przez dostawcę. Odesłanie tego dokumentu bez podpisu dobitnie obrazuje wolę i stanowisko strony pozwanej. Wskazać również należy, że za przyjęciem przekazu nie przemawia również wskazywanie w fakturach przez dostawcę numeru rachunku bankowego strony powodowej. Na fakturach bowiem jako sprzedawca widniał (...) sp. z o.o. w P., a zatem to do jakiego podmiotu należał wskazany w fakturze rachunek bankowy ma znaczenie drugorzędne. Przyjąć należy, że Szpital dokonując zapłaty na rachunek wskazany w fakturze zwalniał się z zobowiązania wobec (...) sp. z o.o., nie zaś wobec strony powodowej. Tym bardziej nie jest to okoliczność pozwalająca na przypisanie stronie pozwanej złożenia dorozumianego oświadczenia woli o przyjęciu przekazu, skoro spełnianie świadczenia na rachunek strony powodowej wynikało z woli (...) sp. z o.o., którą Szpital był związany, o ile miało dojść do wygaśnięcia zobowiązania wobec dostawcy przez zapłatę.

Wskazać w tym miejscu należy, że zapisy umowy z dnia (...)r. pomiędzy dostawcą, a stroną powodową, wykluczające zmianę wierzyciela korespondowały z art. 54 ust. 5 ustawy o działalności leczniczej, zgodnie z którym czynność prawna mająca na celu zmianę wierzyciela samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej może nastąpić po wyrażeniu zgody przez podmiot tworzący. Podmiot tworzący wydaje zgodę albo odmawia jej wydania, biorąc

pod uwagę konieczność zapewnienia ciągłości udzielania świadczeń zdrowotnych oraz w oparciu o analizę sytuacji finansowej i wynik finansowy samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej za rok poprzedni. Zgodę wydaje się po zasięgnięciu opinii kierownika samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej. W orzecznictwie Sądu Najwyższego został wyrażony pogląd, zgodnie z którym kategoria „czynności prawnych mających na celu zmianę wierzyciela samodzielnego publicznego z.o.z.”, przyjęta w art. 54 ust. 5 u.d.l., nie jest pojęciem dogmatyczno-prawnym, którym m.in. posługuje się doktryna prawa cywilnego. Jest to formuła przyjęta przez ustawodawcę jedynie na użytek ustawy z 2011 r. o działalności leczniczej w intencji objęcia nią wielu przypadków zmiany wierzyciela. Nie można zatem zakładać, że chodzi tu o jakiś wyczerpujący katalog takich czynności prawnych, ograniczony jedynie do przelewu wierzytelności (w jego różnych wariantach, m.in. w wariacie powierniczym), instytucji zbliżonych do przelewu (np. indosu wekslowego) lub nawiązujących do konstrukcji przelewu (np. różnych form faktoringu). Zamierzeniem ustawodawcy nie było na pewno budowanie zamkniętego katalogu czynności wspomnianych w art. 54 ust. 5 ustawy przy założeniu, że obejmuje on jedynie takie czynności prawne, w którym zmiana podmiotu uprawnionego (wierzyciela) stanowiłaby niezbędny element konstrukcyjny danej czynności (np. właśnie cesja, indos wekslowy, faktoring, forfaiting). Chodziło raczej o ogólne wskazanie na takie czynności prawne z punktu widzenia ich jurydycznego celu, przewidywanego przez strony czynności, niezależnie od samych etapów jego osiągnięcia. Nie ma tu zatem znaczenia sama dogmatyczno-prawna konstrukcja tych czynności i typowa dla nich funkcja prawna. Innymi słowy, ustawodawca na pewno zmierzał do wyeliminowania takiej sytuacji, w której w wyniku dokonania określonej czynności prawnej (niekoniecznie tylko między wierzycielem z.o.z. i osobą trzecią) pojawi się nowy wierzyciel z.o.z., dochodzący należności wynikającej z pierwotnie zawartej umowy. Rolą sądu pozostaje zatem ocena tego, czy określona czynność prawna, niezależnie od jej prawnej konstrukcji i zasadniczej funkcji, ma w istocie na celu in concreto zmianę wierzyciela w rozumieniu art. 54 ust. 5 ustawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2015 r., sygn. akt V CSK 111/14). W niniejszej sprawie niewątpliwie jednostronna czynność prawna w postaci oświadczenia o przyjęciu przekazu zdaniem Sądu Odwoławczego wymagałaby zgody, o której mowa w ww. przepisie. Bezsprzecznie bowiem prowadziłyby zgodnie z art. art. 921² § 1 k.c. do tego, że strona pozwana (przekazany) obowiązana byłaby względem odbiorcy (strony powodowej) do spełnienia świadczenia określonego w przekazie. Strona powodowa stałaby się więc wierzycielem Szpitala. W sprawie nie wykazano, aby zgoda, o której mowa w art. 54 ust. 5 u.d.l. została udzielona, a więc nawet gdyby przyjąć, że strona pozwana przyjęła przekaz, to czynność ta na mocy art. 54 ust. 6 u.d.l. byłaby nieważna.

Wszystkie powyższe okoliczności doją podstawę do stwierdzenia, że Sąd Rejonowy nie naruszył ani art. 60 k.c., ani 61 k.c., prawidłowo stwierdzając po stronie pozwanej brak woli przyjęcia przekazu, a co istotniejsze wykluczając przyjęcie dorozumianego złożenia oświadczenia woli w tym zakresie. W konsekwencji nie może być również mowy o naruszeniu prawa materialnego, tj. art. 921² k.c. Skoro strona pozwana nie złożyła oświadczenia o przyjęciu przekazu, to Sąd Rejonowy zasadnie przyjął, że strona powodowa nie stała się wierzycielem pozwanego Szpitala, a ten jej dłużnikiem. Wobec niezastnienia oświadczenia o przyjęciu przekazu bezprzedmiotowe są rozważania o tym, kiedy takie oświadczenie powinno być złożone oraz to czy jego adresatem powinien być przekazujący, czy też odbiorca przekazu.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy, na zasadzie art. 386 § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji.

O kosztach postępowania orzeczono na zasadzie art. 98 k.p.c. zasądzając od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kwotę 60 zł, która stanowiła zwrot wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika, będącego radcą prawnym, po myśli § 6 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.